

MLADÁ FRONTA

DAHL

ARNE

PĚT PLUS TŘI

KRIMI ROMÁN

Pět plus tři

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Arne Dahl

Pět plus tři – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Arne Dahl

Pět plus tři

MLADÁ FRONTA

Přeložila Linda Kaprová

ISBN 978-80-204-4576-6 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5143-9 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5142-2 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5144-6 (Mobi)

Copyright © Arne Dahl, 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © Linda Kaprová, 2018

I.

Chodba tonula ve tmě. Přesto Berger rozeznal, jak se po stropě zvolna šine nějaký hmyz. Sledoval ho pohledem. Teprve když se přestal dívat, uvědomil si, že je to včela.

Přestože jediné světlo v chodbě se tak málem ani nedalo označit, rýsovalo se nesmírně zřetelně. Kruhová tečka ve výši očí na zavřených dveřích, jež ho dělily od druhého muže. Oba se tiskli s připravenou pistolí k betonové zdi, jeden zprava, druhý zleva. Starší muž upřel v neznatelném přísvitě svůj ledově šedý pohled na Bergera a zřetelně přikývl. Berger stále se zbraní v ruce vytáhl cosi, co se podobalo zvětšovacímu sklu. Přiložil ho neslyšně ke kukátku a nahlédl dovnitř.

Navzdory zkreslené perspektivě dobře rozeznával vnitřek bytu. Předsíň přecházela v začátek obývacího pokoje. Přímo naproti dveřím proti velkým oknům nalétávali dva gigantičtí orli v prvním náznaku listopadového úsvitu. Blížili se zakřiveným prostorem jako ve zpomaleném filmu, černé siluety, které na okamžik jako by nadnášely stoupavé proudy těsně za oknem. Potom na sebe orli vzali lidské obrysy. Zůstali nehybní, s nohama pevně zapřenýma. Jeden z nich zvedl ruce a ukázal deset prstů, pak devět, osm. Berger okamžitě hodil lupu zpátky do kapsy a vytáhl paklíč. Co nejtíšeji ho vsunul do zámku, ale ten přesto znepokojivě harašil, jak se Berger snažil zachytit neviditelné výstupky a výčnělky. Šest, pět, čtyři. Paklíč ne a ne zabrat; poprvé za takovou spoustu let. Tři, dva. Vtom Berger ucítil, že je vyhráno, uslyšel cvaknutí, jak se paklíč otočil. Berger bleskurychle otevřel, ve zdvižené ruce pistoli. Přesně v témže okamžiku se ti dva v černém prokopli balkonovými dveřmi s malými samopaly připravenými ke střelbě. Beze slova zamířili vlevo. Berger se kradmo a neslyšně vydal vpravo, zbraň v pohotovosti.

Zbytek obýváku; kachlová kamna, pohovka, ušák, krb, vozík na nápoje. Na odkládacím stolku u křesla tlustá kniha. Berger

k ní zamířil, aniž schoval zbraň do pouzdra. Uviděl, že na knize leží brýle, absurdně silné. A kniha obsahovala sebraná Shakespeareova díla v angličtině.

Aniž se čehokoli dotkl, Berger vzhlédl. Na stěně visel jen jeden obraz, fotografie krajiny. Čarovné světlo západu slunce zalévalo pahorek porostlý cypřiši a piniemi, několik bílých domků, oslíky se skloněnými hlavami, řadu úlů stupňovitě šplhající po svahu a polštář máslově žlutých kvítků táhnoucí se až k místu, kde začínalo třpytící se moře. V dálce z něj vyrůstal obrovský útes; Berger měl dojem, že poznává Gibraltar.

Obrátil pozornost zpět ke knize, přidřepl, pozorně zkoumal brýle, spatřil mezi tenkými stránkami vyčnívat záložku. Ničeho se však nedotkl.

„Tady!“ ozvalo se tlumené zavolání.

Berger vstal a otočil se. Starší muž ho sledoval z předsíně; vlasy ostříhané na krátkého ježka připomínaly železné piliny přichycené k magnetu. Jmenoval se August Steen a byl ředitelem oddělení zpravodajství tajné služby.

Berger a Steen vyrazili za hlasem. Prošli kuchyní do chodby. Z jedné ze vzdálenějších místností se linuly útržky rozhovoru. Berger vstoupil.

Samopaly nyní visely černooděncům na ramenou. Berger se poněkud nedůvěřivě zadíval na oba externí zdroje Augusta Steena.

„Byt zajištěn,“ oznámil Roy Grahm.

„Ale měl ji tady,“ dodal Kent Döös a rukou ukázal na zjevně odhlučněné zdi místnosti bez oken.

Berger se rozhlédl. Dokonale anonymní místnost, pravý opak útulného obývacího pokoje. To, že nikde nebyly vidět stopy po řetězech, kožených řemenech nebo stojanech na infuzi, neznamenal, že se tu nic z toho dříve nevyskytovalo nebo že by se tu nepoužívaly drogy. Zbývala jen nicneříkající prázdnota.

O to výmluvněji hovořil obývací pokoj.

Berger přidřepł k neustlané posteli se zmačkaným povlečením. Naklonil hlavu na stranu, zadíval se rovnoběžně s povrchem polštáře a ve zvolna sílícím svítání rozeznal přinejmenším tři dlouhé černé vlasy.

„Náš přítel se zrovna nesnaží zahladit stopy,“ poznamenal.

„Proč by měl?“ opáčil August Steen. „Stačí mu utajit, kam ji přemístil.“

Berger zaslechl tiché bzučení. Vzhlédl ke stropu. Pokojem přelétla včela. Tatáž? Vydal se za ní kuchyní do obývacího pokoje. Zastavil se u křesla, navlékl si rukavice a odložil z knihy silné brýle. Nalistoval založenou stránku. Záložku přitom držel přitisknutou k papíru.

Hamlet. Třetí dějství. Záložka přiléhala k nejslavnější literární formulaci na světě.

To be, or not to be. Být, či nebýt.

Berger přešel k fotografii na stěně, zahleděl se na ni. Viděl moře, útes, polštář kvetoucích rostlin. Úly šplhající po svahu.

Úly šplhající po svahu.

Včela znovu zabzučela. Znělo to jinak. Zdvojeně. Berger se podíval ke stropu. V rohu nyní uviděl hned dvě.

Copak včely žijí ještě takhle na konci listopadu? Ve Švédsku?

To bee, or not to bee...

„Chová včely,“ pochopil Berger. „*Bees.*“

Kent a Roy se na něho skepticky zadívali, Steen jen neutrálně.

„Jak jako?“ ozval se nakonec Roy. „Tady?“

„To sotva,“ odpověděl Berger.

„Není to teď trochu móda,“ napadlo Kenta, „zřizovat si úly na střeše?“

„A do prdele,“ ulevil si Roy.

Steen svraštil obočí.

„Na střechu vedou tři cesty. Schodiště, požární schodiště, třetí přes balkony. Grahne, dokážeš vyšplhat ještě o dvě patra výš?“

Roy vrhl pohled k balkonu, kde z bytu o patro výš visela dvě lana. Přikývl.

„Döös, požární schodiště,“ pokračoval Steen, „Berger schodiště v domě. Já zajistím přehled o situaci. Nejprve koordinace. Hlaste se na místě. Čekejte na moje rozkazy. Jdeme.“

Roy zamířil zpátky ven na balkon a Berger a Kent vyběhli na chodbu, kde se Kent odpojil. Berger rozsvítil, pokračoval chodbou vpřed. Dorazil ke schodišti. Po stěně uviděl lézt včelu.

Nabízela se dvě vysvětlení. Buď včely uletěly, nebo představovaly jakousi ochutnávku. Vodítka. Pokud uletěly, mohl pachatel dost dobře úplně nepřipravený sedět nahoře s unesenou obětí. Ale vše se spíš klonilo k tomu, že je na střechu vede z nějakého důvodu.

Přesto tam museli, nebylo zbytlí. Nikoho od policie přibrat nemohli, museli zachovat absolutní utajení. Berger ani nevěděl, kolik informací vůbec Kent a Roy dostali. Několik vteřin včelu pozoroval, ono zdánlivě bezcílné putování po zdi.

Pak vyrazil vzhůru.

Zašlé schodiště osvětlené zářivkami končilo masivními ocelovými dveřmi s otočným kolem. Berger vytáhl vysílačku a ohlásil, že je na místě. Ozvalo se zapraskání a po něm Royův hlas:

„Taky na místě.“

Opět zapraskání.

„Přehled zajištěn ze sousedící budovy. Na střeše je v severovýchodním rohu skutečně nízký domek. Nejblíž od tebe, Grahne, asi tak pět metrů. Dveře jsou ale tvým směrem, Bergere. Dělí tě od nich dvacet metrů. Dööse z opačné strany od požárního schodiště deset.“

„Rozumím,“ potvrdil Roy. „Kente?“

„Mají tu bordel,“ zafuněl Kent. „Ještě dvě minuty. Ozvu se.“
Rozhostilo se ticho.

Zářivky na schodišti zhasly a Bergera obestřela tma. Z ticha se vydělilo bzučení. Z temnoty červený podsvícený vypínač.

Natáhl se po něm. Zářivky se dýchavičně znovu rozsvítily. Včela bzučela, ale dál se ukrývala před Bergerovým zrakem.

Existovalo jen čekání.

Nesnesitelné čekání.

A z tohoto čekání vytanul motelový pokoj tonoucí ve tmě. Z burácející dálnice venku sem doputoval slabý přísvit, který stačil jen o málo víc než k orientaci. Berger vklouzl do pokoje s ubohou igelitkou v ruce plnou baget a jogurtových nápojů od benzinové pumpy a stihl si v podstatě sednout do křesla, než si uvědomil, že už je obsazené. Srdce mu vylétlo až do krku.

„Tomuhle ty říkáš držet se mimo radar?“ promluvil August Steen.

Schodištěm se plazily vpřed jednotlivé vteřiny. Berger si přejel dlaní hrudník. Obrisy neprůstřelné vesty byly téměř stejně důvěrně známé jako jeho vlastní žebra.

Motelový pokoj v jeho mysli však zůstával neodbytný. Seděl na posteli, těžce oddychoval, konečně zaostřil na Steena v křesle.

„Domníváme se, že jsme lokalizovali místo, kde Carsten drží Aíšu,“ informoval ho Steen. „Zítřa brzy ráno buď připraven.“

Berger zvolna zavrtěl hlavou a rozhlédl se po skličujícím motelovém pokoji.

„Co tady proboha pohledávám?“ postěžoval si.

„Jsi jeden z nejhledanějších mužů Švédska,“ připomněl mu Steen. „Skrýváš se, to tady pohledáváš.“

„A vy jste jeden z nejvyšších šéfů tajné služby,“ opáčil Berger. „Já pro vás nepracuju a nikdy jsem nepracoval. Proč byste mi měl pomáhat?“

„Já pomáhám tobě, ty mně,“ podotkl Steen.

Na schodišti dál bzučela včela, ale noční scénu odehnat nedokázala. Berger upřeně hleděl tmou na Augusta Steena, který se konečně uvolil pokračovat:

„Jsi teď součástí mého týmu, Same. Jakmile zjistíme víc o tom, co se chystá, budu tě reálně potřebovat. Do té doby tě

musím jen požádat o strpení. Chystáme pro tebe konspirační úkryt. Ale zítra tě nutně potřebuju.“

„A co se to tedy vůbec ‚chystá‘, sakra? Nějaký teroristický útok?“

„Nejhorší teroristický útok...“

„No jo, no jo,“ skočil mu do řeči Berger, „nejhorší teroristický útok v historii Švédska. Ale já o něm vůbec nic nevím, do háje. Nemůžu to zatracené mlžení tajné služby vystát.“

Steen si hlasitě vzdychl a pohodlně se opřel v moly prozra-ném křesle.

„Carsten byl řadu let můj nejbližší spolupracovník, jeden z pilířů tajné služby. Pak se ukázalo, že je to krtek, vlastizrádce v našich řadách, po kterém jsem pěkně dlouho pátral. Unesl Aišu Pachachiovou ze stejného důvodu, z jakého zavraždil svou kolegyni a kamarádku Sylvii Anderssonovou. Aby zjistil, kde se nachází můj nejdůležitější zdroj – Ali Pachachi, Aišin otec, muž se sítí kontaktů. Aišu unesl, stručně řečeno, proto, aby Aliho umlčel.“

Berger v bezútěšném motelovém pokoji nanejvýš neochotně vnímal, jak se v něm začínají probouzet policejní instinkty.

„Protože se Ali blíží rozkrytí, kdy se má ten nejhorší teroristický útok ve švédské historii odehrát?“

„Ano,“ přikývl Steen. „Podle mého soudu musí nějaká mezinárodní teroristická organizace Aliho umlčet, a proto si koupili Carstena. Nejspíš se jedná o IS, Islámský stát, ale zatím to není jisté.“

Berger se rozhlédl po zhasnutém pokoji, nenašel však nic, na co by se dalo zadívat. Nic kromě neuchopitelného šéfa oddělení zpravodajství tajné služby.

„A do téhle šlamastyky mě tedy dostal Carsten?“ podivil se Berger. „Udělal ze mě nejhledanějšího muže Švédska? Bývalý policista hledán pro vraždu podezřelý. Zastřelil vražedkyni mou bývalou služební zbraní. Proč proboha?“

Steen zavrtěl hlavou.

„To není úplně jasné,“ připustil. „Ale má nějakou emocionální vazbu na Molly Blomovou. Jak si jistě vzpomínáš, sledoval vás tam nahoře ve vnitrozemí. Jeho hlášení nesla podivný podtón, to jsem si uvědomil teprve následně, když jsem si je přečetl všechna najednou. Nazýval vás mužem a ženou, jen v podobě symbolů.“

„V podobě symbolů?“

„Těchhle,“ odpověděl August Steen, vytáhl propisku a něco nakreslil na zadní stranu novin.

Berger rozeznal dva symboly, ♂ a ♀, a sraštil čelo. August Steen pokračoval a ukázal prstem:

„♂ jsi byl ty, Same, a ♀ byla Molly.“

„Molly, která leží v kómatu s mým dítětem v sobě,“ dodal Berger temně a zavrtěl hlavou.

Steen se naklonil z odrbaného křesla a položil Bergerovi ruku na koleno. To bylo pro Bergera poněkud nečekané.

„Máme vůči Carstenovi jednu velkou výhodu,“ pronesl hlasem, který Berger ještě neslyšel. „Nelze popřít, že je nesmírně nebezpečný – můžeme ho s klidem označit za skvěle vycvičeného nájemného vraha –, ale zanedlouho oslepne. Trpí progresivní formou očního onemocnění *retinis pigmentosa*, RP. Zítřka ráno budeme mít největší šanci ho chytit. A já tě u toho potřebuju, Same.“

Já tě u toho potřebuju, Same, prolétlo hlavou Bergerovi na nicneříkajícím schodišti, před nicneříkajícími dveřmi, při čekání, které se čím dál víc jevilo jako nekonečné. Vší silou se přinutit vrátit do přítomnosti a zahleděl se na odjištěnou pistoli; zachvívala se v podivně pravidelném rytmu, který nejspíš nějak souvisel s tepem srdce.

Jeho jedinou nadějí bylo, že Carsten postupně slepne.

Ozývalo se jen bzučení neviditelné včely. Znělo nesmírně dlouho, dokonale monotónně.

Vtom zapraskalo ve vysílačce.

„Na místě,“ ohlásil Kent.

„Dobře,“ odpověděl Steen. „Tři. Dva. Jedna.“

Berger rozrazil dveře a vyhlédl ven. Nad střechou domu se rozestíralo cosi, co mělo představovat svítání. Scéna se dosud utápěla jakémsi v pološeru. Dvacet metrů po pravé straně stál domek podobný kusu betonu. Šikmo před sebou viděl Berger Kenta, jak vyběhl z požárního schodiště směrem k domku. Současně se Roy vytáhl na laně vzhůru a překulil se přes zídku na okraji střechy.

Berger se dal do běhu. Byl tu, a zároveň nebyl. Vnímал vše jako z podivně zkresleného odstupu. Čekal jen, kdy se ozvou salvy výstřelů.

První do cíle dorazil Roy, Kent zůstal kus za ním, poslední ze svého směru dobíhal Berger. Viděl, jak Roy zvedá nohu, vykopává dveře a mizí uvnitř. Také Kent už doběhl k přístavku. Jeho tělo sebou začalo trhat do všech směrů. Následoval Roye dovnitř.

Berger byl už blízko. Na krku ucítil prudkou bolest, jako by někdo vystřelil z neviditelné zbraně. Zvolnil, chytil se za krk. Ucítil bodnutí i na ruce. Dorazil už téměř k otevřeným dveřím domku, když ven vyklopýtal Kent. Divoce a podivně sebou zmíтал. Oháněl se rukama, pistole odletěla širokým obloukem, jaksi zpomaleně. Kent padl na kolena, vrhl se na zem a začal se převalovat sem a tam. Bzučení sílilo. Bergera začala prostupovat bolest, bodavá bolest, která se šířila do celého těla, propalovala se do paží a do nohou.

Vtom z domku vykročila postava. Vypadala jako zvíře, medvěd vztyčený na zadních. Postava zvedla ruce jako v modlitbě, nebyly to však ruce, byly to tlapy, pracky. Jako by je porůstala hustá kadeřavá srst. Podobně působil i zbytek těla, baculatě, jako by na něm rostla vlna. Toto medvědu podobné stvoření však hledělo křídově bílým obličejem, lebka s vytřeštěnými očima a doširoka otevřenými, ale oněmělými ústy. A bzučení sílilo a sílilo, až Berger konečně pochopil, co vidí.

Obličej patřil Royovi a celé jeho tělo pokrývaly včely.

Roy klopýtal k okraji střechy, minul kotvu lana, kráčel po-
divnými těžkými kroky podél okraje jako kosmonaut na měsíci,
vystoupil na zídku, která dělila střechu od propasti. Berger sly-
šel sám sebe zařvat hlasem někoho jiného:

„Proboha stůj!“

Ale Roy jen pokračoval nahoru na zídku, jako by ho pudila
nějaká jiná síla než vůle. Následoval nevyhnutelný krok přes
okraj.

Vypadalo to, jako by levitoval. Na kratičký okamžik, který
se jevil bez konce, v bzučení, které se čím dál víc blížilo ka-
kofonii, se zdálo, jako by Royovo tělo plulo v nekonečnu, jako
by zemská přitažlivost úplně přestala existovat, jako by už
nebylo žádné nahoře ani dole. A jako na povel včely Roye ne-
chaly být a vystřelily od těla vzhůru jako převrácený malström.

Berger se v tom okamžiku střetl s Royovým pohledem. Spat-
řil smrt. Díval se přímo do hloubi smrti. A pak se Roy zřítíl.

Berger slyšel sám sebe, jak rve z plných plic. Klopýtal smě-
rem, kde Roy zmizel, a bolest, kterou jako by na několik vteřin
někdo pozastavil, se vrátila plnou silou. Kent se přestal koulet
po střeše, vstal a horečně si ometal tělo. Společně se vrávoravě
vydali k okraji střechy do místa, odkud se Roy zřítíl.

Těsně před tím, než došli až k okraji, se Berger ohlédl a uvi-
děl, jak z otevřených dveří domku vylétl gigantický chochol včel
a shlukl se nad městem, které již tak halilo šero, v černočerný
mrak.

Berger si vyměnil pohled s Kentem. Ten si z tváře smetl včelu
a přikývl. Nahlédli přes okraj.

O třicet metrů níž na parkovišti leželo rozbité Royovo tělo.

Z poloviny na jednom z aut.

Zvuk, který vydal Kent, nepatřil člověku.

„Bergere!“ zaburácela vysílačka. „Pomoc na cestě. Zajistěte
dům.“

Berger pomalu vstal od zhrouceného Kenta, který řval bolestí
i zármutkem. Berger si smetával včely ze všech holých částí těla.

Cítil, jak se mu tělem šíří prazvláštní opilost. Ani nevěděl, jak se k domku dostal. Přitiskl se k betonové zdi, chvatně nahlédl dovnitř a hned se stáhl zase zpět. Uvnitř žádná lidská bytost, žádné ukryté prostory. Zato nejméně šest otevřených úlů. Zůstala jen hrstka osamělých včel, které líně bzučely. Mělo by být možné vstoupit. Berger sevřel pistoli pevněji a vklouzl dveřmi za roh.

Zamával kolem sebe, aby vyhnal poslední včely. Rozhlédl se po místnosti. Kromě úlů se uvnitř nacházel stůl a židle. Nic víc. Tady Aišu určitě nevěznil. Carsten je chtěl jednoduše dovést sem nahoru. Aby jim ublížil, zabil je? To sotva. Carsten nebyl sadista. Šílenec, to ano. Vlastizrádce, to ano. Bez jakýchkoli zábran, to ano. Avšak racionálně uvažující. Tudíž existoval jiný důvod, proč je zavedl sem.

Podlaha, strop, stěny – nic. Dokonale lhostejný prostor. Muselo jít tedy o něco uvnitř úlů nebo na stole. A do úlů se Berger pouštět nemínil; bezprostředního kontaktu si užil už dost.

Teprve nyní si všiml, že na stolku zůstalo několik včel. Chovaly se klidněji než zbytek jejich příbuzných, hemžily se v ohraničeném tvaru, asi decimetr širokém obdélníku. Berger vzal svou čerstvě přidělenou pistoli od tajné služby a shrnul včely z povrchu. Pod nimi ležel kousek papíru. Netroufal si na něj tak docela sáhnout, ale poznal, že je natřený něčím sladkým a lepkavým. Něčím, co by mohlo teoreticky včelám chutnat.

Vypadalo to jako malá obálka, taková, do jaké se obvykle vkládají blahopřání.

Berger obálku očistil od včel, ale nezvedl ji. Nechal ji navzdory všem instinktům čekat na techniky tajné služby. Vtom postřehl, že stůl má zásuvku. Přikrčil se a opatrně ji začal vytahovat ven.

Ozvala se rána jako z děla. Síla, která jím mrštila nazad, byla snad ještě silnější. Absolutní šok, matoucí bolest. Před očima se mu zatmělo.

Na pouti do nekonečné prázdnoty zbývala jen jediná prostá myšlenka:

Tohle je vážně debilní způsob, jak umřít.

A vše spolkla temnota.

Když otevřel oči a spatřil ledově šedý pohled obklopený ocelovými vlasy ostříhanými na ježka, nevěděl s jistotou, jestli žije.

„Dokonalý špion je sice kastrováný špion,“ poznamenal August Steen, „ale není nezbytné hned sahat k tak drastickým metodám.“

„Co?“ vyhekl Berger.

„Kdyby ses nepřikrčil, ustřelilo by ti to koule.“

Berger se podíval na svou neprůstřelnou vestu. Zřetelně viděl, kam kulka mířila. Přímě do srdce.

„Ty vole,“ vydechl.

Steen mu podal ruku. Berger se jí chytil. V kaskádách bolesti cítil, jak ho zvedá a vede k vytažené zásuvce. Za odstřeleným čelem ležela zapřená pistole s ocelovým drátem přivázaným ke spoušti. Berger zbraň okamžitě poznal. Byl to Sig Sauer P226. Nejspíš Bergerova vlastní bývalá služební zbraň. Na hlavní zůstal přilepený papírek s ručně psaným vzkazem. Stálo tu jen prostě:

„Bum!“

„Carsten jde po tobě, Same,“ pochopil Steen. „Odteď tě musíme ukrýt pořádně.“

Berger vrhl na obálku poslední pohled, zhluboka si vzdychl a vlekl se ke dveřím. Steen ho dohonil, podepřel ho.

Inkoustově šedým listopadovým nebem se zvolna, téměř neskutečně pomalu blížil vrtulník záchranné služby.

2/

Pondělí 30. listopadu, 09:03

Smysly zůstávaly vyřazené z provozu. Vše se houpalo. Zvuk blížící se helikoptéry čím dál víc připomínal bzučení včely.

Berger seděl na střeše, jeho bytím projížděly vlny různých druhů bolesti a on nedokázal rozlišit tělo a duši.

Viděl, aniž by chápal, jak August Steen vytáhl z tašky balíček obvazu, jak se obvaz rozmotává a blíží se k němu.

„Musíš odletět vrtulníkem,“ vysvětloval Steen a začal mu obvazovat hlavu. „A pořád jsi ještě nejhledanější muž Švédska. Rozhodně nepotřebuješ, aby tě někdo poznal.“

Udeřil do nich proud vzduchu z přistávající helikoptéry. Berger jako v podivně zpomaleném záznamu viděl, jak Steenovi upadl obvaz, který vítr rozmotal a rozevlál jako nesmírně dlouhou zástavu. Steen pustil konec obvazu a nechal ho odplachtit nad střechy tenstských věžáků. Vytáhl nový obvaz, tentokrát ho uchopil pevněji a podařilo se mu obvázat Bergerovi hlavu.

„Zůstaň v klidu,“ nabádal Bergera, „vyzvednu tě v nemocnici.“

A tak teď Berger seděl schoulený a všemi opomíjený v rohu vrtulníku, s žaludkem na vodě, bolestmi od nárazu střely v hrudníku a nelokalizovatelným pálením žihadel rozestřeným různě po těle. Přesto na tom byl ze všech pacientů v tomto stísněném prostoru suverénně nejlépe.

Pod dekou nasáklou krví ležely obě poloviny rozdrceného těla Roye Grahna. Kent Döös byl dostatečně při vědomí, aby dokázal naříkat. Zvuky místy přecházely v čirý řev zármutku i bolesti a Kent odháněl jakýkoli pokus o přiblížení k povrchu jeho těla, které zjevně bolelo stejně jako nitro. Jeden z paramediků jako by svou dosud nepoužitou injekcí s morfinem ve vzduchu maloval obrazy.

Berger měl dojem, že podobné scény zná z různých válečných filmů. Přemohla ho nevolnost a už myslel, že se pozvrací přímo do obvazu kryjícího celou hlavu, když vtom objevil okno, ze kterého se mohl podívat.

Od dávných dob dokázal pohled na vodu ukonejšit jeho nitro. Spatřil pod sebou hladinu, ale chvíli trvalo, než poznal Ulvsundské jezero, Traneberský most, ostrůvek Lilla Essingen, ostrov Reimersholme, Liljeholmský most, záliv Årstaviken. Voda provázela vrtulník až ke střechě s křížem v kruhu a písme-

nem H uprostřed. Aniž helikoptéra vykazala nějakou zjevnou snahu zpomalit, přistála na řečeném písmenu.

Potom šlo vše ráz na ráz.

Dveře se otevřely, nosítka s Royem vyjela ven, zmizela. Zřízenci odvezli Kenta, jehož mohutné tělo konečně zareagovalo na morfin, přes heliport Söderské nemocnice.

Berger zůstal.

Zatímco pilot vyskočil ven a listy vrtule se pomalu přestaly otáčet, krčil se Berger ve svém rohu s hlavou ukrytou pod obvažem. Konečně dovnitř nahlédl nějaký muž v bílém a mávnutím mu pokynul, aby šel s ním. Berger hmátl po své tašce, kterou mu donesl Steen, a následoval muže do velké budovy nemocnice. Zdravotník se na něho ani jednou nepodíval.

Zcela v souladu s tímto přivítáním nechal Bergera sedět v rohu čekárny pohotovosti se zataženými závěsy po dobu, kterou Berger postupně přestal být schopen sledovat. Uplynulo velké množství času. Nedefinovatelného času. Hodina střídala hodinu, až Berger přestal mít jakýkoli přehled, kolik jich uběhlo.

Sám si prohmatával tělo. Nejbolestivější byl zásah z pistole, místo, kde kevlarová vesta zastavila kulku ze Sig Sauera P226. Berger však pochyboval, že by mu zlomila žebra. Jed z vělíh žihadel dokázal posoudit hůř, avšak ani ten se mu nezdál dostatečným důvodem, aby ho hospitalizovali. Takže ho sem August Steen posadil z nějakého jiného důvodu. Protože to považoval za nejbezpečnější místo, kde může počkat? Než mu připraví konspirační úkryt? Než mu sem přivezou věci? Z domova? Vlezli mu domů? Prohledala mu tajná služba byt, zatímco on tvrdne tady?

Berger se doma neukázal už celou věčnost. Ačkoli mu to tak asi jen připadalo. Nemohlo to být déle než měsíc, nejspíš méně.

Hodiny mu dál protékaly mezi prsty. Pokoušel se přemýšlet, zklidnit nespoutaný úprk myšlenek.

Pokud Carsten nastražil celý domek s úly jen proto, aby dostal Sama Bergera, byl tu skutečně v bezpečí? Proniknout

na oddělení pohotovosti Söderské nemocnice a v úkrytu za závěsy vpálit do řadového pacienta dvě kulky z hlavně s tlumičem by bylo poměrně snadné. Nejspíš by trvalo dost dlouho, než by si toho vůbec někdo všiml.

V tu chvíli se závěsy skutečně rozhrnuly.

Berger uviděl Carstena, jeho přivřené unikavé oči za tlustými skly, viděl, jak zvedá pistoli, neznatelný úsměv, který bude tím posledním, co si Sam Berger odnese s sebou do říše mrtvých.

Nevešel však Carsten, ani lékař, vešel muž, jehož nakrátko ostříhané vlasy připomínaly železné piliny přichycené k magnetu.

„Jdeme,“ zavelel August Steen stručně.

Šli. Berger neřekl nic, Steen taky ne.

V zastrčeném rohu nemocničního parkoviště nastoupili do auta. Steen zamířil na jih, ven z města. Teprve když se začalo stmívat, pochopil Berger, jak dlouho seděl a čekal na lékaře, který nikdy nepřišel. Který ani nikdy neměl v úmyslu přijít.

Teprve u Haninge Steen promluvil:

„Ten parchant zabil Roye.“

Berger cítil, že prkenně zírá před sebe. Vzpomněl si na levitující siluetu obalenou včelami, vzdorující lidskému chápání. Potom si vybavil rozpůlené tělo dole na parkovišti.

S Carstenem si nebylo radno zahrávat.

A jeho cílem se bez jakýchkoli pochyb stal Sam Berger.

Steen si zjevně chtěl povídat.

„Omlouvám se za zdržení,“ řekl.

Berger se zasmál. Nedalo se říct, že by při tom sršel veselostí.

„Musel jsem to uspišit,“ pokračoval Steen. „Rychleji jsem to nezvládl.“

„Kam jedeme?“ chtěl vědět Berger.

„Budeš muset jet sám lodí,“ odpověděl Steen.

Berger na něho vytřeštil oči.

„Vím, že to umíš,“ dodal Steen. „Vím, že máš rád vodu a že jsi jako malý trávil často léto na stockholmských šérách.“

„Víte víc než já,“ zamumlal Berger.

„Pohled na vodu tě uklidňuje.“

Berger nevěřičně zavrtěl hlavou.

„Nedělej si starosti,“ pokračoval Steen, „je to hračka, moderní navigační systém odvede skoro všechnu práci za tebe.“

„A já mám prostě jen tvrdnout v izolaci v nějakém bunkru pro agenty?“

„Úkol, který pro tebe mám, je nesmírně důležitý.“

„A o něm mi toho nemáte v plánu říct víc, než že to souvisí s tou ohranou formulací ‚nejhorší teroristický útok v historii Švédska‘?“

„V tuto chvíli nemůžu,“ potvrdil August Steen. „Ale musíš se za každou cenu ukrýt. Zůstat opravdu mimo radar. To znamená, že tou lodí pojedeš jen jednou a už ji nikdy nesmíš použít, jedině v případě krajní nouze. Navigace tě dovede do loděnice. Zajedeš s člunem dovnitř a necháš ho tam.“

„Do loděnice?“ neudržel se Berger.

„Do opravdové loděnice,“ doplnil Steen s kamenným výrazem. „Do které člověk může vplout s lodí. Zajedeš tam, uvážeš člun a budeš čekat. V chatě najdeš dost jídla, zabezpečené internetové připojení a spoustu knih. Ber to jako placenou dovolenou. Máš nějaký koníček?“

Berger nezářel na Steena, zíral do čirého prázdna.

„Hodinky,“ vymáčkl ze sebe konečně. „Hodinové strojky.“

August Steen vybuchl smíchy.

Potom už po zbytek cesty neřekli nic. Vjeli do Nynäshamnu, projeli městem, nechali ho za sebou. Berger si připadal jako na konci světa.

Přístav působil nevlídně. Nejspíš za to mohla přívětivě mrkající světla přilehlých ostrovů, že moře vypadalo tak černě. Tak nelítostně.

A svět kolem nich se jevil tak pustý možná jen proto, že tu byli sami. Kráčeli po molu s přivázanými loděmi pohupujícími se na hladině, jako by je kolébala sama tma.

Nepršelo. Díkybohu. Ani nefoukal příliš silný vítr. Jediné, co Bergera děsilo, byla ta čern. A ta prostá skutečnost, že loď nerídil už celé věky. Natož za smolně černé zimní noci.

Zastavili. Berger položil tašku na zem a Steen mu podal iPad. Berger ho vzal, pohlédl na zhasnutý displej. Steen po něm přel prstem a objevila se mapa.

„Dokonale přesná GPS navigace,“ ujistil ho Steen. „Trasa se vyhýbá každé skalce pod hladinou, spolehni se.“

„Máte to vyzkoušené?“

„Vrtulník ti přiveze sbalené věci z domova. Zanedlouho už budou před chatkou čekat čtyři velké stěhovací krabice.“

„A co budete dělat vy? Co bude dělat tajná služba? Snažit se najít Carstena, než najde on mě?“

„Nelichoť si,“ krotil ho Steen. „Zas tak důležitý nejsi. Samozřejmě že ho chceme dopadnout. Vyšetřování běží na plné obrátky. Ale především ho potřebujeme dopadnout proto, abychom osvobodili Aišu Pachachiovou, a tím rozvázali Alimu Pachachimu jazyk. Dokud Aišu drží únosce v zajetí, Ali nepromluví. A nikdo na světě kromě mě neví, kde Ali je. Náš krtek doteď čekal, že ho Ali kontaktuje a nabídne mu, že vymění sebe za dceru. Teď se však zdá, že Carsten přešel do aktivnější fáze, má v plánu Aliho vypátrat na vlastní pěst. Je jasné, že stopy, které nás dovedly do pasti v Tenstě, jen nastražil. Chtěl nás tam dostat, vysmát se nám.“

„Vy chytíte Carstena, získáte od Pachachiho informace a já na základě těch informací budu jednat? Tak zní plán? A tím se vracíme k otázce: proč zrovna já?“

„To se o tom vážně chceš bavit teď?“ divil se Steen. „Měl jsi na komunikaci celou cestu sem.“

„Ano, chci to vědět. Jinak mě do té lodi nikdo nedostane.“

„A co uděláš místo toho? Schováš se v jiné loděnici? Uprchneš ze země?“

„Proč. Zrovna. Já?“

August Steen si vzdychl a vedl ho k bytelnému, ale kompaktnímu člunu s úctyhodným závěsným motorem.

„Máš zvláštní dovednosti, které budou nesmírně důležité, až přijde čas,“ pronesl konečně Steen.

„Zvláštní dovednosti? Já?“

„A navíc jsi neodpověděl na otázku,“ dodal Steen a podal Bergerovi pistoli se zásobou nábojů od tajné služby.

„Myslel jsem ji vážně,“ pokračoval.

„Jakou otázku zase?“ nechápal Berger a vzal si od něho zbraň.

„Máš nějaký koníček?“

3/

Úterý 1. prosince, 10:21

Prorazil hladkou vodní hladinu, na které se právě začínal tvořit led. Za letu vzduchem koutkem oka postřehl, jak v jednom místě mění odlesk. Jako by na milisekundu dokázal rozpoznat, jak se jednotlivé atomy vodíku natahují po cizích atomech kyslíku a tvoří nesmírně křehký povrch.

A on jím v tom okamžiku pronikl.

Šok z chladu se dostavil zcela podle očekávání, jenže teorie je vždy něco trochu jiného než praxe. Na okamžik Bergera přemohl. Ledový chlad tiskl přiléhavý neopren k nepřipravené kůži. Voda pobřežních šér ho objala, jako by ho chtěla zmrazit a uchovat pro budoucí svět, který bude s úžasem hledět na neméně užaslé prehistorické stvoření v ledovém kvádru. Vědci by ho řízeně rozmrazili a on by odplul se stále stejně nechápavě zmateným výrazem graviteceprostou atmosférou obklopující umělou planetu, která dávno nahradila zpustošenou zeměkoulí.

Ta prapodivná představa na něho měla uklidňující účinky. Navíc jeho první tempa skutečně připomínala pouť vesmírem. Lačně nasával zatuchlý vzduch z tlakové lahve, cítil bolest v místě, kde se před nedávnem zarazila kulka, a měl dojem, že si vzpomíná, proč s tímhle smrtí pohrdajícím koníčkem přestal.

Obraz ruky hladící bok obrovské žlutomodře pruhované ryby s tlamou našpulenou k polibku mu připomněl jeho koníček. Potápění. Zidealizovaná vzpomínka rozpustila oněch patnáct let, které uplynuly od doby, kdy Sam Berger mezi zuby cítil gumou chutnající náustek. Vymazala též vzpomínku na teplotní šok a nejspíš i celou řadu dalších faktorů, které ho po čarovné dovolené s potápěním u indonéského ostrova Lombok přiměly ze dne na den pověsit tlakové lahve na hřebík.

Vousy, které se tehdy ježily za tvrzeným sklem potápěčských brýlí, byly výrazně řidší a rozhodně ho tolik nerozčilovaly. Šedohnědé houští, knír plnovousu, který mu nyní zakrýval polovinu zorného pole, navíc hrozil, že způsobí průnik vody do masky.

Když se mu konečně podařilo prohlédnout porostem na obličej, vynořil se pozoruhodný svět.

Hladina vypadala shora tak temně, jako by se vrhal do vědra asfaltu. Navíc vládlo chmurné, vybledle šedivé dopoledne, poměrně typické pro první prosincový den, takže nijak nepředpokládal, že by na už v zásadě mrtvém dně Baltu něco viděl. Světlo, které však navzdory všemu pronikalo rostoucí ledovou krustou, odhalilo šedozelený svět zbrázděných shluků skalek a nezřetelně povlávající chaluhy, které ho zachytávaly. Kolem proletělo maličké hejno bezbarvých rybek a Berger vyrazil vodou, která neměla víc než pět stupňů, vpřed. Vybavil si, jak ho fascinovala návštěva ukryté části zeměkoule, té největší a nejtajuplnější. Cítil, jak se jeho znovu nabytý zájem probouzí spolu s tím, jak mořské dno měnilo charakter v hladší, holejší. A klesalo. Nebylo pochyb, že Berger plave vstříc hlubším vodám.

Postupoval obezřetně, dbal na to, aby měl celou dobu přehled dlouho dopředu a pozorně sledoval okraje zorného pole, jako když se člověk učí řídit auto. Nemohlo to být dál než pět šest metrů, ale najednou už před sebou neviděl dno. Jednoduše zmizelo. Zastavil se, vznášel se na místě, pozoroval. Udělal několik

temp, připlul blíž. Dno tohoto nevelkého vnitřního moře skutečně jako by přestalo existovat a nahradila ho strmá propast.

Ocitl se u jejího okraje. Zmocnil se ho zvláštní pocit; propast, do níž se nemůže zřítit.

Nacházel se ve Švédsku, ve stockholmských šérách, vše bylo bezpečné a důvěrně známé – a najednou tenhle sráz kamsi dolů do naprostého neznáma. Jasně věděl, že se tam nesmí pouštět.

Jenže jak už se to stává, když člověk ví, že se někam nemá pouštět, Berger plaval blíž.

Přepnul okraj srázu, podíval se nad sebe, pod sebe. Nic neviděl. Čekal. Na pravém stehnu ucítil slabé proudění, nic víc. Potom udělal opatrné tempo směrem dolů.

Nejprve nechápal, co se děje, vnímal jen mlhavý pocit změny stavu, jako by cítil na obličej větší chlad. Potom si uvědomil, že cítí nejen chlad, ale také mokro. Knír, který se vznášel v potápěčské masce, se zvolna pohupoval jako řasy na mořském dně.

Nateklo mu do masky.

Ne snad že by si to uvědomil takto spořádaně. Účinek byl zcela odlišný. Jeho tělo se začalo v panice zmítat, chaos mu pronikl přímo do duše a roztrástil ji na kousky. Cítil, jak sebou škube v absolutní nicotě.

V čirém chladu.

Neznámo jak se mu vrátil zdravý rozum. Zarazil chaotické pohyby, zkrotil paniku. Musí masku vyprázdnit, vylévání vody z masky patřilo k prvním potápěčským dovednostem, které si člověk osvojoval. Pokoušel se vzpomenout na postup. Potom lehce zaklonil hlavu, spodní část masky nadzvedl a vyfoukl nosem. Několikrát postup zopakoval, dokud nebyly brýle jakž takž prázdné. Pokusil se ovládnout úlevný vzdech.

Rozhlédl se. Podíval se nahoru, podíval se dolů, podíval se vlevo, podíval se vpravo. Až na to, že žádné nahoře, dole, nějaké sem ani tam neexistovalo. Neexistoval už žádný směr. A Berger pochopil, kde se nachází.

Uprostřed nicoty.

Neexistovala zemská tíže ani vztlak, neexistovaly žádné souřadnice. Žádné referenční body. Příští tempo ho mohlo stejně tak dobře vést přímo do hlubin jako k hladině nebo pryč na moře.

Sam Berger zůstal ležet, vznášel se v nezměrné prázdnotě a každé tempo mohlo být tempo vstříc smrti.

Ztratil veškerou orientaci.

Neviděl hladinu, dno a žádné zrakové vjemy mu nedokázaly prozradit, co je nahoře a co dole.

Neměl se čeho zachytit.

Jako by se vznášel v samém srdci světového oceánu. Jako by byl už navždy ztracen v prázdném opuštěném vesmíru bez konce.

Ale povedlo se mu vyčistit masku. Uplynulo teprve několik vteřin od okamžiku, kdy se mu povedlo vzpamatovat se a přimět zkušenosti, aby zapadly na své místo.

Všude kolem divoce tančily bubliny vydechovaného vzduchu. Točil se ještě chvíli na místě v nesmírném prázdnu, když ho cosi napadlo a něco tak nečekaného jako myšlenka zapustilo koříněk.

Vzduch byl řešení.

Napřímil tělo v nicotě, zůstal se vznášet bez hnutí. Potom na chvíli zadržel dech, dokud z prostoru kolem něho nezmizely všechny bubliny. Následně důkladně vydechl.

Proud bublin náhle získal zřetelný směr.

Jako by mu stékaly dolů po těle. Otočil se a viděl, jak proud bublin pluje dolů.

Směrem, který Berger chápal jako dolů.

A který byl ve skutečnosti nahoru.

Ještě jednou silně vydechl a vyrazil za bublinami.

Vzhůru.

Vyplaval z propasti a znovu dokázal rozeznat mořské dno. Pochopil, že navzdory všemu je na cestě k cíli.

Postavil se na holý podmořský útes a znovu vylil vodu z masky.

Vodu ze srdce oceánu.

Na tenhle stav zapomněl, na pocit, že přírodní zákony přestaly existovat. V tom stavu se už kdysi ocitl, těsně po setkání s tou velikou modrožlutě pruhovanou rybou. A nechal pozitivní vzpomínku, aby zastřela tu špatnou.

Tehdy v onom lombockém přístavu přísahal, že se už nikdy potápět nebude.

Poučit se z vlastních chyb mu moc nešlo.

Když plaval vstříc chatě na ostrůvku nedaleko Landsortu, přísahal, že se už nikdy potápět nebude.

4/

Úterý 1. prosince, 13:44

Sam Berger pozoroval vodní hladinu. Teplota se opět vrátila k bodu mrazu a tenká ledová krusta, kterou před pár hodinami prolomil na cestě ze srdce nicoty, už téměř zmizela. Sledoval pohledem titěrný střípek ledu. Tál mu před očima.

Vzhlédl k bezvýrazně šedé nebeské klenbě. Bylo to nelítočné svítání. Bez světla, bez naděje. Škodolibé šedé mrknutí, které zvěštovalo, že totéž čeká svět celý následující půlrok.

Přejel pohledem za poslední ostrůvek vnějšího okraje šér. Za ním se až ke Gotlandu táhlo už jen otevřené moře.

Čas byl tak prazvláštní. Vše se změnilo v ryzí čekání. Na tomto opuštěném ostrůvku zatím příliš času nestrávil, ale už teď se ho začínal zmocňovat netrpělivý neklid.

Otočil se a vydal se k chatě. V půli cesty se zastavil a ohlédl se k molu. Neviděl ho. Maskování bylo téměř dokonalé. A loďníci kousek dál, s rychlým motorovým člunem, kterým sem připlul noční krajinou pobřežních ostrůvků, neviděl už vůbec.

Totéž platilo pro chatičku. K mechem porostlé střeše se s jen zdánlivě lhostejnou přesností skláněly větve stromů, a kdyby

navzdory předpokladům přece jen nějaký nečekaný návštěvník zahlédl vchod, mělo to, co se za ním ukrývalo, působit stísněně a zchátrale.

Byla to iluze. Cílevědomě a profesionálně provedená iluze. Berger otevřel dveře a vstoupil do vinného sklípku. V souladu s jeho vkusem někdo úctyhodnou sbírku doplnil několika lahvičkami luxusní whisky. Prošel správně temperovaným a dokonale zatemněným prostorem a vešel do hlavního stanu. Nazval si ho tak, ale upřímně řečeno nevěděl, jak místnost, na niž nyní hleděl, správně označit. Zcela nečekaný prostor, sedací souprava, jídelní a psací stůl. Kuchyňský ostrov, který se zničehonic zjevil za rohem, dokonale vybavená toaleta se saunou. Ten druh luxusně zrenovované rybářské chatrče na opuštěném ostrově, která by na volném trhu přišla na desítky milionů.

Chatička ani ostrov však neměly s otevřeným trhem společného zhora nic. Ba právě naopak. Nebyl to první z konspiračních úkrytů tajné služby, které Berger navštívil, zato bezkonkurenčně nejpříjemnější. A on měl za úkol – čekat.

Přešel ke stěně s psacím stolem. Vedle velkoformátové mapy stockholmských šér tu byla upevněná bílá tabule. Na ní visela změt papírů v neroztříděných uskupeních, která jako by se zcela samozřejmě podřizovala středobodu tabule.

A tento středobod tvořila fotografie.

Přímočará, nesentimentální školní fotografie usmívající se tmavovlasé dívky. Aiši Pachachiové, důkazu Bergerova selhání. Jediné ze sedmi unesených dívek, kterou se mu s Molly Blomovou nepodařilo osvobodit.

Sedm minus jedna.

Brzy bude plnoletá.

Bergerovi bylo pochopitelně jasné, že tajná služba rozjela pátrání gigantických rozměrů, a kdyby se směl zapojit, mohl by nabídnout jen zcela zanedbatelný přínos. Přesto ho frustrovalo, že tu musí jen tak trčet jako nějaký záložní zdroj, „ukrytý pořádně“, jak rozhodl Steen.

Aiša Pachachiová. Kdysi dávno unesená člověkem, který ji měl chránit. Podruhé unesená krtkem v řadách tajné služby, smrtelně nebezpečným mužem jménem Carsten, po němž teď všichni pátrali.

Tak vypadala situace.

Berger se zachmuřeným výrazem odvrátil zrak od Aišiny fotografie. Místo toho mu padl na to jediné, co v chatě nebylo ve vzorném pořádku. Totiž čtyři nadměrně velké stěhovací krabice s chvatně naházenými předměty všemožného druhu. Gri-masa na Bergerově obličejí zůstala a přerostla ve znechucení. Už jen pouhá představa, jak mu Steenovo věrné – toho času již neexistující – duo Kent a Roy přehrabuje doma šuplíky, mu obra-cela žaludek. Zároveň to chápal. Sama Bergera hledalo celé Švéd-sko a pochopitelně bylo nepředstavitelné, aby se domů na Plo-ggatan na Södermalmu vydal osobně. Přesto se nemohl ubránit představě, jak cizí pracka bez jakékoli úcty rozhrabuje dámské a dětské oblečení, aby se dostala k Bergerovým spodkům. Však se také z jeho nehorázně neuklizené šatny do beden připletla spousta všemožného haraburdí. Vrhł temný pohled na nejbližší lepenkovou krabici. Samozřejmě by se neobešel bez žluté cykli-stické helmy, dvou dálkových ovladačů, krabice cvoků, dvou sta-rých školních ročenek, plyšové anakondy, rozbité badmintonové pátky, změti vypadaných stránek z Frejiny kapesní sebero-zvo-jové knihy. Co by si bez nich na tomto opuštěném ostrově počal?

Od chvíle, kdy vrtulník vyložil krabice na ostrově, se jich téměř nedotkl. Nanosil je dovnitř, otevřel, pocítil nechuť a ne-chal je stát tam, kam je položil. Místo toho otevřel tašku, kte-rou si přinesl ze švédského vnitrozemí a která obsahovala oba předchozí případy.

Jako první z ní vytáhl pochopitelně skříňku s hodinkami, která teď ležela před ním na stole. Měl s sebou i zvětšovací sklo a otvírač pláště. Na kusu látky spočívaly jeho Rolex Oyster Per-petual Datejust z roku 1957. Ležely tam otevřené jako pitvané zvíře. Uvnitř bylo vidět dokonale koordinované uspořádání

spolupracujících ozubených koleček. Tady na ostrově jako by se však pohybovala pomaleji než obvykle, jako by tu každá vteřina trvala výrazně déle než ve zbytku světa. Světa, kde člověk nebyl tak nelítostně znehybněný, tak nemilosrdně sám.

Jako druhý putoval z tašky školní portrét Aiši Pachachiové. Pověsil ho do středu bílé tabule. Potom následoval zbytek obou případů. Vybálil počítač a celý Mollyin technický park tajuplných přístrojů, krabiček, kabelů, routerů a rozbočovačů, všechno to, co by mu v ideálním světě poskytlo tentýž neodhaliitelný přístup do sítí tajné služby, jaký měla k dispozici ona v pozici tajného agenta. Než jí jistý šílenec rozbodal a rozdrtil tělo.

Ted' ne.

Na to ted' myslet nesmí. Stačilo, že ho to zaměstnávalo v noci a trhalo mu spánek na cáry. Ne ještě ke všemu i ted'.

Neměl úplně stoprocentně jasno v tom, jak Mollyino síťové zabezpečení funguje. Vzдорovat jeho „dobrodinci“ Augustu Steenovi, pokusit se připojit k interní síti tajné služby a v nejvyšší tajnosti se začít prokousávat bezpečnostními úrovněmi obnášelo obrovské riziko. Musel postupovat po nesmírně malých, nesmírně obezřetných krůčcích. Znal všechna její hesla, mělo by to jít. Když už nic jiného, našel si tak způsob, jak se zbavit toho netrpělivého neklidu.

Lhal si do kapsy. Takového netrpělivého neklidu se zbavit nemohl. Nebyl to totiž onen osobní, soukromý. Byl to neklid profesní, který lze utišit jen prací. A tohle mohl přece jen svým způsobem označit za práci. Přestože postupovala mravenčími kroky.

Ať už si ho August Steen šetřil na cokoli, nesnesl jen tak tu čekat v úsporném režimu a postupně se nechat vybít. Tohle nebylo jeho úkolem. Sam Berger neodváděl polovičatou práci. Ani šestisedminovou.

Jeho úkolem bylo najít Aišu Pachachiovou. Proto se potřebuje dozvědět víc o Carstenovi. A k tomu měl dosud daleko.

Po pravdě řečeno o něm nevěděl zhola nic.

Měl jen obrazy. Nezničitelné obrazy. Obraz Sylvie s černou ponožkou nacpanou do krku. Obraz vražedkyně zastřelené ve švédském vnitrozemí třemi kulkami přímo do srdce. Obraz Royova jakoby vlnou porostlého těla, které se nekonečně dlouho vznáší, jako by zemská tíže přestala existovat.

Žádný z těch obrazů nikdy nezmizí. Dokud nezemře Sam Berger.

Zmocnil se ho vztek, tvrdý, krutý, surový vztek. Musí Carstena dostat.

Prostě musí.

Podíval se na svou pravou ruku. Třásla se. Třásla se vztekem. Přitiskl ji levačkou, držel. S vypětím všech sil se pokusil vystřízlivět, myslet jasně.

Pokud Carsten zastával nějakou pozici Steenovy pravé ruky, musel absolvovat dlouhou kariéru u tajné služby. Tím pádem ho tajná služba musela prověřit skrz naskrz, musí ho znát jako své boty. Přesto se mu podařilo všechny obelstít. Steen pátral po krtkovi bezúspěšně téměř rok, přestože ho měl přímo před nosem. To skutečně odpovídalo Carstenovi, s nímž se Berger setkal, i když jen letmo. Byl inteligentní i akceschopný. A nejspíš trochu vyšinutý, jinak by se nikdy nechal koupit cizí mocností – a ne jen tak ledajakou. Tou nejhorší představitelnou: kdysi tak expandujícím, nyní upadajícím kalifátem.

Ano, Carsten byl inteligentní, akceschopný, šílený, bezpáteřný, chamtivý, skoro slepý – a podle všeho se během uplynulých týdnů, kdy je sledoval, tak trochu zamiloval do Molly Blomové.

Nic z toho však pro tajnou službu nepřicházelo jako novinka. Bergerovi to řekl přímo August Steen. Tato data už naplno zpracovávala obří a důkladně promazaná mašinerie. Berger neměl nic vlastního, čím by přispěl, žádnou novou informaci, žádný úhel pohledu, který by tajné službě chyběl. Ať ve své mysli pátral, jak chtěl, nedokázal objevit perspektivu, z níž by on, bývalý

policista hledaný pro vraždu podezřelý, sám disponoval vůči tajné službě nějakou výhodou.

Jedině snad tím, že neměl co ztratit.

Protože už všechno ztratil.

Posadil se k psacímu stolu, přejel po touchpadu notebooku a zjistil, že vyhledávání dosud pokračuje. Byl to krok na cestě do systému tajné služby, něco jako objevit otevřenou bránu. Molly se mu to pokoušela vysvětlit, jenže on, jak je jeho dobrým zvykem, poslouchal jen na půl ucha v jakési směšné víře, že tu Molly vždycky bude, aby se postarala o technickou stránku věci.

Jenže Berger zklamal. Dvojice vraždicích šílenců mu vytrhla Molly z rukou a on to dovolil.

On to dovolil.

Ne.

Ted' ne.

Stejně ho to bude strašit, jakmile usne.

Pohled se vrátil k ubíhajícím znakům na obrazovce. Znovu ho zaplavil těkavý neklid. To vážně bude muset zase jít ven, rozhlížet se po landsortských ostrůvcích a nenacházet nic, na čem by mohl spočinout pohledem? Co ovšem během svého bezútěšného čekání rozhodně neměl v úmyslu udělat, bylo nasoukat se do neoprenu a vrhnout se do ledové vody. Éra tohoto koníčku už minula.

Vtom si uvědomil, že má přece přístup na internet. Už dříve aktivoval anonymní síť přes proxy server. Podle informací, které měl, byla na ostrově rozmístěna řada bezpečnostních kamer, které se mohly kdykoli spustit a odsunout vše, co se právě odehrávalo na obrazovce.

Dopřál si luxus otevřít Google a absolvovat téměř mechanicky rutinní postup vyhledávání, který opakoval už roky, aniž by vedl k nějakému výsledku. Nejprve zadal jméno Freja Babineauxová. Jako obvykle se nestalo nic. Jako by se jeho bývalá partnerka v Paříži propadla do země i se svým novým manželem. Nejspíš, pomyslel si s trochou hořké radosti, je teď ženou v domácnosti bez

vlastního života. Potom vyhledal sousloví „Marcus Babineaux“. Přestože ani to nevedlo k nějakému použitelnému výsledku, nikdy ani nezauvažoval, že by nevyhledal i Marcusovo o deset minut mladší dvojče. Napsal „Oscar Babineaux“.

Jeho dvojčata.

Světlo jeho života, světlo, které zářilo pouhou nepřítomností, a o to silněji. Polárka, *the still point of the turning world*. Pevný bod ve světě, z něhož všechno vycházelo.

Vtom se cosi stalo. Facebookový profil. Oscar Babineaux, Paříž.

Profilová fotka skutečně představovala jeho mladšího syna. Jen neskutečně novější verzi. Jedenáctiletý kluk, podle fotografie plnokrevný hip hopper. Berger instinktivně pořizoval snímky obrazovky všeho, co na stránce viděl, a nebylo toho moc. Profil vznikl nedávno. Nacházely se na něm jen dva příspěvky s hrstkou komentářů, vše ve francouzštině. Oscar nasbíral dvanáct přátel a všechny komentáře pocházely od nich. První příspěvek vyjadřoval smutek nad teroristickým útokem v Paříži, který se odehrál v době, kdy Sam Berger ležel v bezvědomí na severu v lapplandském vnitrozemí. Příspěvek okomentovalo několik uživatelů zjevně stejného věku, především smutnými emoji. Poslední příspěvek přibyl před pouhými několika dny a představoval fotografii chlapeckého pokoje, v němž vládl nepořádek. Pod peřinou na spodní posteli palandy kdosi ležel a vystrkoval ven ruce, jejichž prsty tvořily písmeno V. Také nohy vykukovaly zpod spodního okraje peřiny a i na nich ukazovaly prsty totéž gesto.

Bergera zaplavily emoce. Hrdlo se mu stáhlo. Natáhl ruku a jemně pohlídl studenou obrazovku. Tohle bylo jeho gesto, teatrální gesto táty Sama vyjadřující velkou radost. Ani jedno z dvojčat tuto dovednost nemělo, obě se musela usilovně snažit, aby oddálila palec na noze od druhého prstu, zatímco ostatní zůstaly skrčené. Výsledek vypadal dost podivně. Člověk se, například po vítězství ve videohře, vrhl pod peřinu a vystrčil ruce i nohy ven.

A ukázal čtyři V.

Jediný komentář k fotografii zněl: „14:8“, což znamenalo nejspíš jakési skóre. Jedno z dvojčat zjevně to druhé porazilo v nějaké hře, ale kdo tam pod peřinou ve skutečnosti ležel a dával na odiv svou radost, ne úplně prostou škodolibosti, se poznat nedalo.

Sam Berger se to rozhodl chápat jako znamení. Jeho kluci – kteří na tři roky de facto zmizeli, pohlceni velkoměstem jménem Paříž – komunikují se svým otcem, který je zradil. Který bez jakýchkoli námitek dovolil matce Freje, aby jí byli synové svěřeni do výhradní péče. Který navzdory tomu, že pracoval u policie, neprověřil, jestli se jim v jejich novém domově s novým francouzským otčímem Jeanem Babineauxem, daří dobře. Otec, který jednal v souladu s pochybným heslem „žádne zprávy, dobré zprávy“ a místo toho si pěstoval a hýčkal svou opuštěnost.

Jako by Sam Berger za pouhých pár týdnů dozrál o několik desetiletí.

V tom okamžiku se rozhodl, že si založí profil na Facebooku. Zatímco přemítal, jestli má použít své skutečné jméno nebo nějaké krycí, které by pochopila jen dvojčata, počítač zaklinkal. Berger přepnul okno. Hledání bylo u konce, obrazovka na něho povzbudivě blikala. Postoupil do sofistikovaného systému Molly Blomové přinejmenším zase o krok hlouběji.

Molly.

Možná se Samovým dítětem pod srdcem.

Ne, teď ne. Počkej na večer. Nech tu hrůzu dozrát, zkvasit, zahhnít, vysrážet se do nových nočních mūr.

Opatrně aktivoval další proces přihlášení. Znovu se rozběhlo hledání.

Potom přepnul zpět na Facebook. Teď už alespoň věděl, jak bude bojovat s dnešními zlými sny.

Čtyřmi písmeny V.

Když zdravotní sestra zvuk uslyšela poprvé, nechala ho být. Vzhledla sice od španělské gramatiky, ale sloveso *hacer* ji udrželo u pracovního stolu; časování ji dohánělo k šílenství. Navíc to *nemohlo* být okno. Jestli se na tomto oddělení dalo na něco stoprocentně spolehnout, pak na to, že jsou okna důkladně zamčená. Lidé, kteří se proberou z narkózy a dlouhého kómatu, nebývají, mírně řečeno, tak docela ve své kůži, a kdyby měli možnost vrhnout se z druhého patra dolů, tak by jejich probuzení nakonec nebylo víc než pomatenou vsuvkou mezi dvěma dlouhými stavy bezvědomí.

Jako život, napadlo zdravotní sestru konající službu o této zimní noci. Otrásla se; právě začal prosinec a ten jí přece jen připadal snesitelnější než listopad. Jenže potom přijde leden, únor, březen, duben – a ty se daly daleko lépe zvládnout na Kanárských ostrovech.

Hago, napsala. *Haces. Hace. Hacemos...*

Vtom uslyšela zvuk znovu, tentokrát nezaměnitelně – včetně zavibrování okenní tabulky. Noční sestra odložila tužku a nastrožila uši.

Následovalo jen ticho.

Vstala. Zvuk musel logicky vycházet z některé z nejbližších tří nebo čtyř místností, buď ze šestilůžkových pokojů nebo z některého pro jednoho pacienta.

Kdyby se bála strašidel, tak si toto povolání nevybere. Ani kdyby ji děsila samota. Zvolila si ho proto, že jí připomínalo práci hasiče. Nebo u záahové služby. Nebo proč ne třeba pro armádu? Čekání, klid, samota, neomezené možnosti dalšího vzdělávání – avšak neustále v plném střehu, připravená vyrazit k zásahu při prvním náznaku poplachu. Taková byla její povaha.

Tato schopnost však s postupem času skončila u ledu a za známku úspěšné noční směny dnes považovala, že nikam

vyrážet k zásahu vůbec nemusela. Jen se mohla věnovat španělštině. Což byla navzdory slovesu *hacer* v porovnání s hebrejštinou a korejštinou úplná hračka.

Ted' však nastal čas. Otevřené a zavřené okno na takovémto oddělení se nedalo odbýt mávnutím ruky.

Noční sestra se vydala na obhlídku. Tušila, že hlídač sedící u zamčeného vchodu nejenže má v uších tajně nasazená sluchátka, ale navíc klimbá. Così v náklonu těla dávalo tušit, že se každou chvíli svalí na zem jako pytel brambor. Svým způsobem byla ráda. Tohle chtěla vyřídit sama. Doufala, že kdyby zaječela, jako by ji na nože brali, probudí ho.

Otevřela dveře nejbližšího šestilůžkového sálu. Všechny postele byly obsazené a pacienti v nich působili stejně bez života jako obvykle. A všechna okna zůstala přesně jako obvykle zavřená a zamčená.

Vedlejší pokoj pro jednoho, který za normálních okolností sloužil pro nejkritičtější případy, nikdo neobýval. Ani tady nezpozorovala známky pohybu.

Také za třetími dveřmi čekal jednolůžkový pokoj. I zde bylo okno důkladně zavřené a pacientka se nacházela ve stavu, který se čím dál víc jevil jako trvalý. Noční sestra se už chystala zavřít, připravená vyrazit k poslednímu šestilůžkovému pokoji, když škvírou cosi zahlédla, aniž pořádně věděla co. Plicní ventilátor ve slabém nočním osvětlení dýchal týmiž těžkými hlubokými nádechy jako obyčejně. Muselo to být něco jiného. Něco jiného nebylo, jak mělo.

Stojan na infuzi.

Hadička se pohupovala, jako by pokojem povíval neviditelný vánek. Jenže vzduch se ani nepohnul.

Noční sestra otevřela a vstoupila do pokoje. Došla k posteli a prohlédla si pacientku. Ležela nehybně pod příkrývkou, z níž vykukovaly jen pečlivě obvázané paže s příliš mnoha bodnými ranami a vrabčí hnízdo, které kdysi mívalo tvar mikáda. Hnědý přeliv se dotykem polštáře postupně stíral a odhaloval původní

plavou barvu. Sestra se natáhla po houpající se hadičce, prohlédla si ji, lehce stiskla sáček s infuzí ve stojanu, poklepala nehtem na regulátor průtoku.

Vše působilo normálně.

Potom přistoupila k oknu a zahleděla se do první prosincové zimní noci. Měla výhled přímo přes záliv Årstaviken a chvějící se světla na Liljeholmském nábřeží jako by nedokázala tak docela udržet onu hlubokou tmou v šachu. Zkusila vzít za okno. Bylo zamčené jako vždycky – bez klíčky se zevnitř ani zvenku nedalo otevřít. Shlédla dolů po fasádě Söderské nemocnice, ale pohled rychle utonul v nočních temnotách.

Navíc nic nenasvědčovalo tomu, že by se okna někdo dotkl. K otevření byl nutný speciální klíč, který ležel pod zámkem ve vrátnici.

Jenže ona ten zvuk skutečně slyšela. Hadička se opravdu pohupovala způsobem, který by bez vnějšího přičinění sotva mohl být možný.

Pomalu se zamyšleně vrátila k nohám postele. Vzala kartu pacienta a četla. Molly Blomová. V prvním měsíci těhotenství. Plod zůstal podle všeho nepoškozený. Sestra pověsila kartu zpět a přešla k druhému konci postele. Zadívala se na nyní zcela nehybnou hadičku infuze. Ne. Jen se jí něco zdálo. Nikdo se sem nedostal, to prostě nebylo možné. A už vůbec ne oknem. Vše bylo důkladně zajištěné. Vždyť se koneckonců jednalo o vysoce rizikové oddělení. A i když hlídač u vchodu poslouchal hudbu a podřimoval, žádného vetřelce by projít určitě nenechal.

Zbývalo vysvětlení, že se někdo z ostatních pacientů probudil a zabloudil do nesprávného pokoje. Jenže tím by spustil alarm. A jak by to mohlo souviset se zamčeným oknem, které někdo otevře a zase zavře, se jí do oné rovnice dosadit nedařilo.

Ne. Jen se jí něco zdálo.

Vtom jí pohled padl na noční stolek. Něco se tam opíralo o hrnek. Papír? No, spíš malá obálka. Jako by obsahovala nějaké blahopřání.

Noční sestra obálku vzala, obracela ji sem a tam. Zcela anonymní. A zalepená.

Samozřejmě tu mohla stát dřív. Samozřejmě tu mohla zbýt po nějaké kytici, která dávno uvadla a upadla v zapomnění. Ona ji tu však předtím nezahlédla. Během noční obchůzky stolek utírala a tehdy obálku neviděla, to věděla bezpečně.

Znovu lehce stiskla sáček s infuzí. Nic nenaznačovalo, že by se s ním něco stalo.

Jenže hadička se přece opravdu houpala.

Noční sestra zůstala chvíli stát s obálkou v ruce. Byl to dostatečný důvod spustit poplach? Vzburcovat celou kliniku, nechat se vyslýchat klimbajícím hlídačem a jeho nepříjemnými kolegy, aby jí zvuk nakonec vysvětlili tím, že trpí halucinacemi? Muset snášet nedůvěřivost vedení, které brzy oznámí své plány na snížení stavů personálu? Zrovna když navázala komunikaci se soukromou klinikou na ostrově Lanzarote?

Ne. Jen se jí něco zdálo.

Rozhodně se jí něco zdálo.

Obálka vklouzla do kapsy, a když se sestra vrátila na chodbu – kde se tou dobou hlídač už povážlivě blížil k podlaze –, přemýšlela už nad pozoruhodným slovesným tvarem *hacéis*.

6/

Středa 2. prosince, 11:24

Na stěně za mužem v obleku visela řada zarámovaných fotografií dalších mužů v obleku. Připadalo jí fascinující, že nad morální úrovní policejních složek měli za úkol bdít pouze muži. Možná by to měly být naopak ženy.

„Komisařko Rosenkvistová,“ prohlásil muž přísně. „Soustředte se trochu, jestli vás můžu požádat.“

„Já se soustřeďuju,“ namítla Desiré Rosenkvistová, známá též pod přezdívkou Deer. „Soustřeďuju se už dva dny, zatímco

mě vaši muži – jak jinak než muži –, pane policejní intendante Eskilssone, nanejvýš podrobně vyslýchali.“

„A my se tu teď pokoušíme o nějaké shrnutí,“ dodal řečený policejní intendant Eskilsson stroze. „Tak bych byl vděčný, kdybyste se mohla odtrhnout od nijak atraktivních vizáží mých předchůdců.“

Deer ukázala na jednu z vizáží na konci řady, totiž vizáž s červenou skvrnou na tváři, a řekla:

„Tenhle nám přednášel o interní inspekci, když jsem chodila na akademii. V posledním ročníku.“

Policejní intendant Leif Eskilsson se ohlédl směrem, kam ukazoval Deerin prst, a poněkud ustaraně pokýval hlavou.

„Hjelm,“ zamumlal. „Stálo to za něco?“

„Pokud si dobře pamatuju, poskytl nám obšírný obraz toho, proč by se policie měla neustále zamýšlet nad svým vztahem k monopolu násilí. Takže ano.“

Eskilsson přikývl a poznamenal:

„Jinak je to trochu černá ovce...“

„Vážně?“ podivila se Deer.

„Přešel pak k tajné službě, s nejasnou náplní práce. Pak k Europolu, za ještě nejasnějších okolností. A teď je z něj nějaký vysoký úředník v EU. Ale ten příběh určitě znáte...“

„Ani ne,“ odpověděla Deer.

„Ale tomu se teď věnovat nebudeme,“ rozhodl Eskilsson a s velice záměrným zaskřípáním si přisunul židli blíž ke stolu. „Nýbrž se budeme věnovat shrnutí. Zajímá mě zejména váš vlastní závěr, komisařko Rosenkvistová. Jak se vy sama díváte na to, jak vaše eskapády nahoře ve vnitrozemí proběhly?“

Deer seděla chvíli mlčky. Zamyslela se – zároveň vážila slova na zlatnických vahách. Nakonec odpověděla:

„Proběhly tak dobře, jak to bylo v lidských silách.“

Eskilsson si ji nedůvěřivě změřil.

„Už se začínají šířit zvěsti o hrdinství,“ poznamenal. „Podle nich jste na vlastní pěst odhalila sériovou vražedkyni, vypátrala

spoustu dosud neznámých obětí a aktivně přispěla ke zneškodnění pachatelky. Dotyčná zvěst nicméně zcela pomíjí řadu protichůdných a vyloženě protiprávních okolností.“

Deer se mu pevně podívala do očí a prohlásila:

„Doufám, že během těch dlouhých výsledků snad přece jen vyplynulo, že určitý odklon od stanovených postupů byl nutný. Jinak bychom neměli šanci.“

„Mluvíte v množném čísle,“ přikyvoval Eskilsson, „a právě to je na celé věci zneklidňující. Okolnosti toho, jak jste se dali dohromady s vaším bývalým kolegou Samem Bergerem, který dostal výpověď, zůstávají zahalené tajemstvím.“

„Což má ten důvod, že tajná služba je samostatná instituce,“ opáčila Deer, „s vlastním aparátem interní inspekce. V jednom okamžiku jsem se musela obrátit na tajnou službu a Bergera jsem potřebovala z velmi specifického a již podrobně vysvětleného důvodu. Abych našla Molly Blomovou.“

„Pachatelka měla pohřeb v neděli,“ přerušil ji Eskilsson. „Kostel byl prý úplně liduprázdný.“

Deer přikývla.

„To opravdu doufám.“

Eskilsson s těžkým srdcem potřásl hlavou.

„Policejní organizaci jen málokdy v historii postihla taková rána na jejím veřejném obrazu, jako když vyšlo najevo, že Berger pachatelku chladnokrevně zastřelil. Přece chápete, jaká tíha teď spočívá na bedrech interní inspekce. Na mých bedrech.“

„To má být omluva za dva dny grilování ze strany vašich nejdrsnějších chlapů?“

„Omluva ne,“ opravil ji Eskilsson. „Vysvětlení. A zdá se, že se to tiskovému oddělení nakonec podařilo podat ze správného úhlu. Zdůrazněním, že šlo o bývalého policistu. Teď média přinášejí obrázek násilníka, který dostal kvůli hrubým služebním pochybením výpověď. Všechna vina tak nepadá jen na naši hlavu.“

„Nebylo by bývalo užitečnější zaměřit se ve výsledku na to, kde by se teď Berger mohl nacházet, místo rozpitvávání nejmenších detailů našeho honu na sériového vraha?“

„Je potřeba si utvořit celkový obraz.“

„Celkový obraz?“ vybuchla Deer. „Hlavní snad je chytit Bergera? Pokud tedy opravdu věříte, že vám po světě běhá chladnokrevně vraždící expolicista.“

„Je to samozřejmě jednou z priorit,“ ujistil ji policejní intendant Eskilsson a sklepl štos papírů, který pravděpodobně obsahoval kopii nelítostně dlouhých výsledků, jimž Deer vystavil.

Seděla bez hnutí, přemýšlela. Dívala se na dlouhou jednotvárnou řadu ředitelů interní inspekce, nyní přejmenované na Oddělení zvláštního vyšetřování, a pocítila lehkou nevolnost.

„Tak jak zní rozsudek?“ zeptala se konečně.

Eskilsson nakrčil nos.

„Žádné rozsudky pochopitelně nevynášíme,“ ohradil se. „Ale pokud je váš příběh pravdivý, tak služební pochybení, ke kterým z vaší strany došlo, lze v celkovém kontextu považovat za zanedbatelná. Oprávněná nebo zanedbatelná. Můžete se vrátit do aktivní služby, komisařko Rosenkvistová.“

Deer sjela pohledem z defilé portrétů mužů v oblecích, a když spočinul na Eskilssonovi, Deer kolem jeho siluety uviděla zřetelně se rýsující rám.

„Takže je to všechno?“ zeptala se.

„Prozatím nám to stačí. Kdyby vyvstala nutnost nějakých dalších doplnění, pochopitelně se ozve.“

Zvedla se, chvíli postála s pohledem upřeným na Eskilssona. Pak se otočila a vydala se ke dveřím. Předpokládala, že ji zarazí kvůli poslednímu moudru na cestu.

A skutečně.

Za zády se jí ozval Eskilssonův hlas:

„Komisař Conny Landin z Národního operativního oddělení vám vzkazuje, že si zbytek týdne můžete vzít dovolenou.“

A další taky. Celých deset dní dovolené navíc. Zbývající část jeho vzkazu nejspíš nemusím ani citovat...”

Deer se rychle otočila.

„Naopak, budu velice ráda, když ji ocitujete.“

Komisař Eskilsson vypadal neochotně, ba přímo nespokojeně, nicméně zvedl papír a prohlásil:

„Za tohle nese odpovědnost Landin. Přiznává se vám deset dnů placeného volna za, cituji, „jeden z nejskvělejších policejních výkonů v moderní historii Švédska.“ Konec citátu. Landin není jak známo člověk nuancí a subtilností...”

Když se Deer otočila a vyšla na chodbu, cítila, že se usmívá od ucha k uchu. Vydrželo jí to až k výtahu, kde na ni povzbudivě pokývl jeden vyšší policejní důstojník, kterého znala jen od pohledu. Pak už to stačilo.

Vyšla ven na ulici Polhemsgatan s přibližně stejně strohým výrazem jako obvykle. Byl vybledlý, bezútěšný den, který jako by balancoval na bodu mrazu. Cítila se úplně vyčerpaná. Pocho-pitelně čekala důkladný výsledek – ale celá legie tvrdých chlápků od interní inspekce, kteří se osmačtyřicet hodin střídají jeden za druhým?

Samozřejmě aniž z ní cokoli dostali.

Celá její dlouhá výpověď byla v zásadě lež jako věž. Ovšem propracovaná, přesvědčivá, důsledná a dokonale soudržná. Pří-pad ze švédského vnitrozemí obnášel až příliš mnoho skuteč-ností, které nikdy nesměly spatřit světlo světa. Jinak by se z ko-misařky Desiré Rosenkvistové rázem stala nejen exkomisařka, ale nejspíš taky exDeer. Stala by se hračkou v rukou otrlých spoluvězeňkyň v Hinsebergu.

Výsledek však vylhaný nebyl. Výsledek znamenal bezpo-chyby *jeden z nejskvělejších policejních výkonů v moderní historii Švédska*. V duchu vyslala ke Connymu Landinovi překvapený dík. Jen jedna věc neodpovídala pravdě – nebyla na to sama. Za úspěchem ležela trojice, v níž zastávala Deer jen vedlejší roli. Případ ve skutečnosti vyřešili Molly Blomová a Sam Berger.

Při výslechu samozřejmě zazněla otázka, kde by se Berger mohl skrývat. Ale bylo na ní cosi ledabylého, obzvlášť v porovnání s ostatními podrobnými dotazy. Tehdy jí to v bojovém zápalu připadalo jen zvláštní, ale v Eskilssonově kanceláři se jí vzorec jen potvrdil.

Dopadnout Sama Bergera bylo *samozřejmě jednou z priorit*.

A to vypustí z úst člověk, jehož životním úkolem a posláním je dostávat zkažené policisty za mříže, bývalé i činné, vinné i nevinné.

Kdepak, něco tu nehrálo. Takhle by policejní intendant Leif Eskilsson nikdy neuvažoval. Tudíž to neměl z vlastní hlavy. Takže měl rozkazy odjinud. A co bylo nejmenším společným jmenovatelem všeho, co se uplynulý měsíc odehrálo?

Moc informací neměla. V neděli pětadvacátého října v devět hodin čtrnáct minut zahájila Deer a její tehdejší šéf Sam Berger zásah proti osamělému domu v Märstě. Tím uvedli do pohybu sněhovou kouli, v níž se všichni zmítali doteď.

Zavrtěla hlavou a zabočila přes Kronoberský park dolů k Fridhemsplanu, kde měla v úmyslu nastoupit na modrý autobus číslo 3. Linku jedoucí až do Söderské nemocnice.

Z nedostatku jiných blízkých osob, které by projevíly zájem, se navštěvování Molly Blomové ujala Deer. Jezdila za ní od oněch událostí den co den. Dokonce i během dvou dnů drtivých výsledků dostala povolení jet se za ní podívat.

Bylo zvláštní vidět Molly ležet s cizím účesem i barvou vlasů. Účes i barva patřily totiž Deer. Přestože první zmíněné vypadalo jako vrabčí hnízdo a barva začínala blednout.

Deer seděla u Molly Blomové, aby se vypovídala. To, že posluchač musel být v bezvědomí, aby se dokázala otevřít, nevěstilo nic dobrého. Na druhou stranu nebyla dvojí hra žádný skvělý způsob života.

V dálce zahlédla autobus. Rozběhla se. Ujel.

Na krátký okamžik zůstala stát jako ve vakuu. Pak se myšlenky zaostřily a vše se projasnilo.

Nejmenším společným jmenovatelem všeho, co se uplynulý měsíc odehrálo, byla tajná služba. Jedině tajná služba měla dostatečné páky na to, aby Eskilssonovi zavázala jazyk.

Deer se se Samem setkala. Zničehonic se zjevil u Mollyiny postele. Před pouhými čtyřmi dny. Tehdy jasně a jednoznačně prohlásil, že se zastřelením sériové vražedkyně nemá nic společného. Někdo to na něho ušil, použil jeho někdejší služební zbraň. A Deer mu uvěřila. Někomu v tom prohnilem světě dvojí hry potřebovala nutně věřit a nikoho lepšího než Sama neměla.

Někdo na Sama Bergera hodil vraždu pachatelky, kterou během těch vypjatých týdnů ve švédském vnitrozemí honili. Následně tajná služba vše ututlala a zajistila, aby se po Bergerovi – toho času nejpropíranějším muži Švédska – nepátralo doopravdy.

Jen tak polovičatě.

Proč?

První Deeřin závěr zněl, že to nemůže věstit nic dobrého.

Druhý závěr byl, že musí Sama najít.

Potom přijel autobus číslo 3. Jezdil poměrně často.

Měla na to každopádně deset dnů.

7/

Středa, 2. prosince, 11:46

Kloubový autobus se na odbočce z Ringvägen téměř přeložil na polovinu. Pak se narovnal a zvolna vyjel do kopce k Söderské nemocnici, která už dlouho představovala staveniště. Toto sedě melírované prosincové ráno nebylo žádnou výjimkou. Řidič zkušeně domanévroval před hlavní vchod a vypustil mohutný příval cestujících.

Patřila k nim i nenápadná žena v nižším středním věku. Přesně tak působil odraz ve skleněných dveřích. Deer jimi už

stihla projít, když si uvědomila, že ve skutečnosti zahlédla sama sebe.

Nějakou dobu bloudila nevyzpytatelnými nemocničními chodbami, až se ocitla ve výtahu ve společnosti mrtvoly. Mrtvola však vystupovala. Oba bíle odění zřízenci byli natolik zabraní do halasného rozhovoru, že než si na to vzpomněli, dveře se už začaly zavírat. Deer se musela přimáčknot až ke stěně výtahu a zřízenci poněkud neuctivě vystrkali nosítka ven. Zpod zvlňněného prostěradla vyčnívalo něčí předloktí. Mrtvé prsty jí letmo přejely po rozkroku. Deer se po těle rozlil zvláštní ledový chlad.

Výtah dorazil do správného patra, tělesná teplota se normalizovala, a jak se Deer proplétala dál po barevně odlišených podlahách, pronikala též hlouběji do vlastní duše. V určitém bodu si musela přiznat, že ji sem den co den nepřivádí zpět jen starost o Molly. Doufala, že u ní bude první, až se probudí. Zbývalo příliš mnoho otázek, a jestli na ně někdo znal odpověď, pak Molly.

Co tam se Samem Bergerem nahoře ve švédském vnitrozemí vlastně pohledávali?

Deer zazvonila na zvonek u vstupu na oddělení. Hlídač sedící hned za dveřmi se líně zvedl a okénkem se zadíval na Deer.

Ještě před pár lety by tu seděl policista a hlídal by, aby se k Molly Blomové nedostal nikdo nepovolaný – ostatně i proto, aby neutekla. Deer by ráda věděla, jestli je takový klimbající hlídač opravdu o tolik levnější.

Po snad až příliš dlouhé chvíli hlídač otevřel a pozorně prozkoumal její policejní průkaz.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se ho.

Hlídač pokrčil rameny, něco ledabyly načmáral do knihy visící na stěně za ním, opět se posadil a vrátil se ke svému mobilu. Uložila si hlídače do paměti, tím to pro ni skončilo. Vydala se prázdnou chodbou ke dveřím Molly Blomové. Byly zavřené. Otevřela.

Blomová neležela ve své posteli.

Jako první Deeřina reakce se dostavila spontánní radost. Molly vstala, dokázala se hýbat, kóma skončilo!

Vzápětí se dostavila skepse. Pocit, že něco není v pořádku. A ten byl výrazně silnější.

Deer se rozhlédla po nevelkém jednolůžkovém pokoji. Kromě postele, plicního ventilátoru, nočního stolku a okna se tu nacházel stojan na infuzi. Sledovala hadičku přes regulátor průtoku až ke kanyle. Zaujalo ji, jak dlouhá jehla zůstala ležet. Uprostřed malé krvavé skvrny uprostřed prostěradla. A tuto skvrnu rámovala výrazně větší mokrá mapa od bezbarvé tekutiny. Při bližším prozkoumání zjistila, že krvavou skvrnu tvoří kapičky a že kolem jehly zůstaly zbytky utržené náplasti. Deer pochybovala, že by personál nechal lůžko v takovém stavu – pokud by se nejednalo o nesmírně naléhavý případ, urgentní zásah pro záchranu života.

Jehlu někdo z Mollyiny paže musel *vytrhnout*.

V místnosti se nacházelo ještě něco. Dveře.

Deer k nim přistoupila, opatrně je otevřela a ocitla se na toaletě. Ze tmy uvnitř se linul pach dezinfekce, a zatímco se zářivka rozvláčně rozblíkávala, Deer začala rozeznávat postavu. Ženskou postavu, která přes Deeřino pomalé mrkání zvolna nabývala obrysů.

Žena seděla na záchodové míse. Tělo halilo klasické nemocniční pyžamo, hlava byla předkloněná, takže vodopád polodlouhých hnědých vlasů zakrýval obličej. Paže v krátkých rukávech visely podél boků. V levé loketní jamce se černala velká modřina kolem vpichu. Nikde však ani stopa krve.

Deer přistoupila o krok blíž, nedýchala, nemohla. Něco na té scéně nehrálo, něco, co pochopila, teprve když se ocitla v ženině bezprostřední blízkosti.

Paže byly bělejší než oblečení.

Křídově bílé.

„Molly,“ zasyčela Deer.

Těžce polkla. Klekla si. Sledovala svou ruku, jak se jako tvor žijící vlastním životem blíží k hlavě sedící ženy.

Mrtvé ženy.

Nesmírně pomalu odhrnula visící prameny vlasů. Střetla se s jejím pohledem. Až na to, že s tímto pohledem se nedalo střetnout. Deer se na něj mohla dívat, mohla pohlédnout do těch modrých očí, ale na druhé straně nikdo nebyl.

Molly Blomová byla mrtvá.

Skutečně mrtvá.

Svět zamrzl. Na příliš dlouhý okamžik. Vtom se však dal do pohybu jeden neuron. Deer by nedokázala s jistotou říct, že se to děje v jejím vlastním mozku. Neuron však aktivoval další a společně s nimi začal dekódovat podobu tváře. Něco bylo jinak.

Přemohla se, odhrnula vlasy pořádně, zvedla ženě, kterou ještě nestihla znehybnit posmrtná ztuhlost, hlavu a zadívala se jí do obličeje.

Pochopitelně za život viděla už řadu mrtvol, věděla, jak smrt ovlivní podobu člověka, jak se obličej může úplně proměnit. Ale přece...

Ne. Tohle nebyla Molly Blomová. Nebyla to ona.

Nechala ženinu hlavu klesnout zpět na prsa, velmi obezřetně přitom dbala na to, aby mrtvá nespadla z toaletní mísy. Potom vstala a zamyslela se.

Hluboce.

Vrátila se do pokoje. Zadívala se na postel s vytrženou infuzní kanylou ležící na krvavé skvrně a vydala se chodbou pryč.

Rozběhla se k vrátnici. Široko daleko žádný personál. Na okamžik jí připadalo, že se svět vylidnil. Teprve za čtvrtými dveřmi většího pokoje se šesti lůžky jedna zdravotní sestra uklízela prázdnou postel. Deer otevřela ústa a chystala se na ni rozkřiknout, ale zarazila se a podívala se na prázdné, čerstvě povlečené lůžko.

„Kdo tu ležel?“ vypravila za sebe poněkud nestrukturovaně.

„Kdo se ptá?“ opáčila zkušená sestra.

Deer vytáhla policejní průkaz, ukázala jí ho a oznámila:

„Policie. Jedná se o Molly Blomovou v pokoji číslo čtyři. Je pryč.“

„Pryč?“ zopakovala sestra s notnou dávkou skepse.

„Zato na záchodě sedí mrtvá žena. Proto se znovu ptám: kdo ležel v té posteli?“

Sestra se zarazila a podívala se na Deer oním přátelským, avšak nedůvěřivým pronikavým pohledem, kterým se vyznačují všichni pracovníci ve zdravotnictví.

„Hanna,“ odpověděla nakonec. „Hanna Dunbergová.“

„A je mrtvá? Kdy zemřela? Jak vypadá?“

„Jako mrtvá.“

„Pokuste se to komplikovat co nejméně,“ doporučila jí Deer chladně. „Odpovězte.“

Sestra odložila na postel povlečení, založila si ruce na prsou a odpověděla:

„Hanna zemřela před hodinou, nijak nečekaně, rakovina prsu v terminálním stadiu. Lékař přišel konstatovat smrt a nechali jsme ji na nosítkách na chodbě, než si pro ni přijdou zřízcenci z márnice. Po nějaké době dorazili a odvezli ji.“

Deer tu informaci rychle zpracovávala a upřeně se zadívala do stropu. Po těle se jí rozlil zvláštní ledový chlad.

„No to snad není pravda!“ zvolala a vyřítla se z pokoje. Proběhla kolem hlídače, který málem ani nenašel sílu vzhlednout od mobilu, a objevila vedle výtahu schodiště. Vrhla se dolů, vyběhla na chodbu v přízemí a křikla na nějakého muže v lékařském plášti:

„Kde najdu márnici?“

„Budova čtyři,“ informoval ji a s lékařským klidem ukázal prstem.

Podívala se směrem, který naznačil, a pokračovala v běhu do nitra labyrintu. Objevila ceduli, která ji navedla k budově čtyři, utíkala k ní. Zabloudila. Objevila márnici s pootevřenými dveřmi. Na chodbě stálo prázdné lehátko, prostěradlo odhozené

na podlaze. Z nějakých dveří vyšel bíle oděný muž a drbal se na hlavě. Deer poznala zřízence z výtahu. Z jiné místnosti se vynořil další stejně vypadající muž. Viděla, jak se na sebe podívali.

„Tohle fakt nechápu,“ pronesl jeden z nich.

Deer se k nim rozběhla a křikla:

„Nejbližší východ!“

Chvíli na ni třeštili oči jako na bytost z vesmíru. Nakonec první z nich ukázal prstem a vymáčkl ze sebe:

„Na konci chodby je nouzový východ, ale...“

Nevěnovala mu pozornost, rozběhla se naznačeným směrem a doběhla na konec chodby. Skutečně se tu nacházel nouzový východ. Dveře zůstaly pootevřené. Vyrázila ven a ocitla se na zadním dvorku se schodištěm. Vyběhla ho, brala stupně po třech, a po několika krocích se ocitla zpět v místě, kde se ulice vedoucí kolem nemocnice stáčela do protisměru. Od hlavního vchodu se právě rozjížděl modrý městský autobus linky číslo 3. Rozběhla se, přidala do běhu, zrychlila ještě víc. Téměř ho dostihla, avšak v tu chvíli začal autobus nabírat rychlost. Křičela, řvala, ale řidič jen přidal plyn. Než se Deer zastavila, zahlédla Deer ještě dvojici očí hledících zadním okénkem. Modré, možná ne zcela projasněné, ale přesto zřetelné pod hnědým mikádem, jemuž se začala vracet původní plavá barva.

Oči Molly Blomové.

Potom autobus dorazil na křižovatku s Ringvägen a zmizel z dohledu.

8/

Středa 2. listopadu, 12:11

Stvoření světa. Tak podivuhodné.

Kousky mozaiky, které se propojují. Zatuhlé synapse se vrátí na své místo, znovu objeví dávná spojení. Ztracený svět, který povstává, kousek po kousku, část po části.